

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Kawula

Protokolant: st. prot. sąd. Karolina Tomiak

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2015 r.

sprawy **H. S.** obwinionego o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust.4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 26 listopada 2014 roku, sygn. akt. VI W 1190/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę obwinionego H. S. przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Dariusz Kawula

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 26 listopada 2014r., w sprawie VI W 1190/14, Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu **uznał obwinionego H. S. za winnego** tego, że w dniu 20 maja 2014 r. wbrew obowiązkowi, nie udzielił Straży Miejskiej w P. informacji, kto w dniu 17 lutego 2014r. o godz. 22.23 kierował pojazdem o nr rej. (...), którym popełniono wykroczenie drogowe, tj. wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. i za to wymierzono obwinionemu karę 300 zł grzywny. Jednocześnie rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania obciążając nimi w całości (w kwocie 100 zł) obwinionego i wymierzając nadto H. S. opłatę za I instancje w kwocie 30 zł (k-24).

Przedmiotowy wyrok zaskarżył **apelacją obrońca obwinionego**, kwestionując go w całości (k-34-38), i zarzucając mu:

- obrazę przepisów prawa materialnego – art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, poprzez uznanie, że obwiniony jest właścicielem pojazdu o nr rej. (...) i na tej podstawie wymaganie od obwinionego udzielenia informacji komu powierzono pojazd do kierowania lub używania, podczas gdy obwiniony nigdy nie był i nie jest właścicielem w/w pojazdu, a nadto z uwagi na to, że właścicielem jest osoba prawna – nie został wyznaczony przez podmiot reprezentujący właściciela do udzielenia takiej informacji w myśl art. 78 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

- obrazę przepisów prawa materialnego – art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, poprzez uznanie, że obwiniony umyślnie nie udzielił informacji identyfikujących osobę kierującą pojazdem w dniu zarejestrowania zdarzenia, podczas gdy z materiału dowodowego w sprawie wynika, iż w/w pojazd został użyty wbrew woli i wiedzy obwinionego, przez nieznaną osobę czemu obwiniony nie mógł zapobiec,

- błąd w ustaleniach faktycznych, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie obwinionego za właściciela pojazdu o nr rej. (...) a następnie stwierdzenie, że miał on obowiązek i możliwość ustalenia kto używał pojazdu w dniu zdarzenia, podczas gdy nie tylko nie jest on osoba wskazana w art. 78 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, ale nadto wiedzy takiej nie posiadał i nie mógł dokonać ustaleń w zakresie kierowanych wobec niego oczekiwań.

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od stawianego jemu zarzutu i zasądzenie na rzecz obwinionego zwrotu kosztów obrony z wyboru.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego okazała się oczywiście celowa, podniesione zarzuty generalnie słuszne i w efekcie jej uwzględnienie skutkowało uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy sądowi rejonowemu celem jej ponownego rozpoznania.

Na wstępie należy zauważyć, iż na obecnym etapie postępowania a to z uwagi na istotne braki dowodowe nie sposób podjąć prawidłowego i słusznego merytorycznie rozstrzygnięcia w sprawie.

Pierwszym podstawowym brakiem postępowania w sprawie jest brak dowodu pośrednio jedynie przez skarżącego powoływanego – dokumentu potwierdzającego przeprowadzenie czynności z udziałem obwinionego w dniu 20 maja 2014r., jej przebiegu i wyników, których ocena może dopiero prowadzić do wniosku o tym czy popełnił on czy też nie popełnił zarzucane jemu wykroczenie (brak protokołu przesłuchania H. S. na okoliczność powierzenia pojazdu do kierowania czy używania czy pisemnych wyjaśnień w/w w zakresie takiego żądania oskarżyciela publicznego). Dopiero analiza treści takiego dokumentu – jeśli w ogóle istnieje – może umożliwić ocenę zachowania obwinionego w trakcie wykonywania czynności z jego udziałem.

Równie istotnym brakiem jest zaniechanie dokonania jakichkolwiek ustaleń wskazujących na właściciela pojazdu, czy jego posiadacza - prowadzących do osoby obwinionego jako zobowiązanego na podstawie art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym.

Obrazu zaniechań i braku jakichkolwiek pozytywnych ustaleń w postępowaniu dopełnia fakt, że przesłuchany w charakterze podejrzanego wskazał na fakt przebywania w szpitalu od 17 lutego 2014r. rano do dnia 19 lutego 2014r. w szpitalu, nadto do sprzeciwu od wyroku nakazowego z dnia 1 września 2014r. dołączył potwierdzające ten fakt dokumenty i wskazywał, że na czas pobytu w szpitalu pozostawił samochód na parkingu służbowym, nie dysponował też wówczas dowodem rejestracyjnym i kluczami, pomimo to nie dokonano żadnych w tym zakresie ustaleń a braki te sąd orzekający wypełnił własnym wyłącznie subiektywnym poglądem na możliwości poczynienia przez obwinionego stosownych ustaleń przyjmując za pewne (bez jakiegokolwiek oparcia w znanych mu dowodach), że był do ich dokonania w ogóle zobowiązany, ignorując tym samym w całości treść art. 78 ust. 5 prawa o ruchu drogowym.

Akta sprawy do chwili wszczęcia postępowania liczące 8 kart ustaleń takich nie zawierają. Wprost zaś z k- 1 stanowiącej raport 5520/2014-02-17/459 zdaje się wynikać, że sprawcą wykroczenia tam uwidocznionego a polegającego na przekroczeniu dozwolonej prędkości jest H. S. – choć nie sposób nawet domyślać się w jaki sposób oskarżycie publiczny – Straż Miejska w P. - powyższe ustalił. Żadnych też nowych dowodów nie przeprowadził sąd rejonowy pochopnie decydując o możliwości wydania wyroku zaocznego w sprawie. Załączone do apelacji w częściowo nieczytelnej kserokopii dokumenty rejestracyjne samochodu uwidocznionego na zdjęciu w raporcie k-1, potwierdzają, że nie obwiniony był jego właścicielem, o innej formie władania tym przedmiotem i sposobie wykonywania władztwa przez obwinionego brak w aktach postępowania jakiegokolwiek choćby wzmianki (poza twierdzeniami zawartymi w uzasadnieniu apelacji).

Mając na uwadze powyższe braki postępowania i widząc potrzebę ich uzupełnienia przed wydaniem merytorycznego orzeczenia w sprawie, orzeczono o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu.

Dariusz Kawula